

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστο-
λῆς δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Δι' ἀμεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ βίος μου δὲν ἔχει σκοπὸν. — Ἡ γυνὴ καὶ ἡ ποίησις (ὑπὸ δος Ἑλένης Παπαδάκη). — Ἡ Ζηλότης (ὑπὸ δος Ἀθηνᾶς Σιγανού). — Τίνας ὠρελεῖ καὶ τίνας βλάπτει ἡ θάλασσα (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἑλληνίδες ἐπιστήμονες καὶ καλλιτέχνιδες. — Ὁ περὶ ἡμᾶς κόσμος. Εἰς παλαιὸς τοῖχος. — Ἐξέτασις δημοτικῶν παρθεναγωγείων. — Θέατρον. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις.

Ο ΒΙΟΣ ΜΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΚΟΠΟΝ

Ὁ βίος μου δὲν ἔχει οὔτε σκοπὸν, οὔτε προορισμὸν τινα, μᾶς ἔλεγε κατ' αὐτὰς κυρία φίλη, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ δημοσιευθέντος ἀρθριδίου μας περὶ τῆς ἐργασίας ὡς μόνης παρηγόρου διὰ πᾶσαν συμφορὰν. Τί ἐργασίαν θέλετε νὰ πράξω ἐγὼ εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, ἔρμος συζύγου, τέκνων, συγγενῶν;

Ἐπύρξουσι λοιπὸν γυναῖκες, αἵτινες δι' ἀσχυρίζονται καὶ πιστεύουσιν, ὅτι ζῶσαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης μурμηκιάς, οὐδὲν δύνανται νὰ εἰσφέρωσι, κατ' οὐδὲν νὰ ἀνακουφίσωσι τὴν κοινότητα τῆς ἀνθρωπότητος; Οἷα τρομερὰ τιμωρία διὰ τὰς ὑπάρξεις αὐτάς, ἄς ὁ ἐγωισμὸς τυφλόνει εἰς βαθμὸν, ὥστε νὰ μὴ διακρίνωσι τὴν ὁδόν, ἣν ὁ Θεὸς ἀνοίγει πρὸ αὐτῶν, ὅπως διὰ καταλλήλου καλλιέργειας δρέψωσιν ἄνθη εὐώδη καὶ καρποὺς γλυκεῖς.

Ἄλλ' ὁ βίος ὑπὸ τοιούτους ὄρους εἶναι βεβαίως ἀβίωτος, ἄσκοπος, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἐγωισμῷ τοῦ ἄνθρωπος εὐρίσκει τὴν ὑπερτάτην τῶν τιμωριῶν, τὴν ἀνίαν καὶ ἀπογοήτευσιν. Πῶς δύναται καρδιά ἀπαθῆς καὶ ἀνάλητος πρὸς τὰς συμφορὰς ἢ τὰς εὐτυχίας τῶν ἄλλων, νὰ αἰσθανθῇ τὰς μικρὰς ἐκείνας τέρψεις καὶ ἀπολαύσεις, δι' ὧν ἡ ζωὴ εἶναι ἐγκατεσπαρμένη καὶ αἵτινες ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἀποτελοῦσι τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν; Πῶς δύναται νὰ αἰσθανθῇ καὶ ἀπολαύσῃ τις τὴν μαγεῖαν ὠραίαν πρῶτα τῆς ἀνοίξεως, ἢ τὴν γοητευτικὴν ἀποπνοὴν δέσμης Ἴων ἐρραντισμένων διὰ τῆς πρῶτης δρόσου, ἢ

τὴν μελωδίαν, ἣν ἡ αὖρα σᾶς φέρει, χωρὶς νὰ εἰξεύρητε πόθεν, ἢ τὴν χαρὰν δι' αἰφνιδίαν συνάντησιν φίλης, ἥτις ἐξῆ μακρὰν ὑμῶν, ἢ τὴν συγκίνησιν δι' ἐπιστολήν, ἣτις διέσχισεν ὄρη καὶ θαλάσσας, ἵνα σᾶς ἀναμνήσῃ ὅτι ὑπαρξίς ζῶσα ἀφιέρωσεν ἐπὶ στιγμὰς ὅλας πᾶσαν σκέψιν τῆς πρὸς ὑμᾶς, πῶς δύναται, λέγομεν νὰ αἰσθανθῇ τις ὅλας αὐτάς τὰς μικρὰς ἀπολαύσεις, ἐὰν ἡ καρδιά του εἶναι κεκλεισμένη πρὸς πᾶν αἰσθημα ξένον τοῦ ἐγωῖσμοῦ, πρὸς πᾶν αἰσθημα φιλόανθρωπον, πρὸς πᾶσαν λύπην καὶ χαρὰν τῶν ὁμοίων του, τῶν ὑπὸ τὸν κοινὸν πατέρα ἀδελφῶν του!

Ἐὰν διὰ τὸ ἐλάχιστον καὶ ταπεινότατον τῶν ἐντόμων ὑπάρχη ἐργασία καὶ σκοπὸς καὶ προορισμὸς τοῦ βίου, διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸ τελειότατον τῶν δημιουργημάτων, διὰ τὴν γυναῖκα ἰδίᾳ, ἥς ἡ καρδιά μὲ τόσα εὐγενῆ αἰσθημὰ ἐπλουτίσθη, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὑπάρχη ἐργασία, νὰ μὴ ὑπάρχη σκοπὸς καὶ προορισμὸς, εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, εἰς πᾶσαν τάξιν, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν;

Δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως ἐργασίαν τὴν ἐπὶ στιγμὰς τινὰς μηχανικὴν ἐπασχόλησιν τῶν χειρῶν εἰς κομψοτέχνημά τι, ἢ τὰς μερίμνας μόνον, ἄς ἐπάγεται ἡ διεύθυνσις οἴκου καὶ ἡ ἐπιβλεψὶς ὑπηρετῶν.

Τοιαύτη ἐργασία ἐπιναλαμβανομένη διηνεκῶς, μηχανικῶς, κουράζει, ἀποχαυνοῖ τὸ πνεῦμα, ὅπερ μένει ἀδρανές, σκληρύνει τὴν καρδίαν, ἥτις κρατεῖ ὡς ὁ φιλόργυρος κεκλεισμένους τοὺς πολυτιμωτέρους τῶν θησαυρῶν τῆς.

Εἰς ἐργασίαν, εἰς ζωογόνον καὶ εὐεργετικὴν δρᾶσιν θέσατε τὸ πνεῦμα διὰ μελετῶν ἐπαγωγῶν καὶ ὠραίων, δι' ἐπιδόσεως εἰς ὠραίαν τινὰ τέχνην, ἥτις σᾶς ἀποπᾶξ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τῶν γηϊνῶν πεσοτήτων καὶ σᾶς μεταρσιῶ εἰς σφαίρας ἰδανικοῦ, εἰς ὕψος τελειότητος ἐξόχου, εἰς ἕκστασιν γλυκεῖαν, ἐν ἣ καὶ μόνῃ αἰσθάνεσθε τὴν ἐπὶ τῶν λοιπῶν δημιουργημάτων ὑπεροχὴν σας. Ἐν καλῶν βιβλίον, μία καλὴ μουσικὴ ἐκτέλεσις, μία ὠραία εἰκὼν διδὲι νέαν ζωὴν, νέας δυνάμεις, νέον σθένος εἰς τὴν διά-

νοίαν μας. Δυστυχώς ήμεις εις τὴν γλώσσαν μας καὶ ὀλίγιστα καλὰ βιβλία ἔχομεν, καὶ ἀγνοοῦμεν ποῖα εἶναι καὶ δὲν συνειθίσκαμεν νὰ ἀναγνώσκωμεν. Διὰ μουσικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν πολὺ ὀλίγος βεβαίως λόγος δύναται νὰ γίνη. Πινακοθήκας ἢ ὅπως δῆποτε ἀξία λόγου μουσεῖα δὲν ἔχομεν, ἀλλ' οὔτε τὰς ἐν τῇ φύσει ἐγκατεσπαρμένας ἀφθόνως θαυμασίας εἰκόνας τοῦ καλοῦ ἐξφοκιοῦθημεν, ὡς ἐκ τῆς πολὺ πεζῆς ἀνατροφῆς μας, νὰ θαυμάζωμεν.

Ἴδου διατὶ τὸ πνεῦμά μας καταπονεῖται ἐν τῇ ἀδρανείᾳ καὶ τῇ σκαίᾳ πραγματικότητι, καὶ διατὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ποδηγετούμενη ψυχὴ μας ἀμβλυοῦται πρὸς τὸ καλόν. τὴν ἐπιτελεσιν τοῦ ὁποίου εἰς τὰς εὐγενεῖς αὐτῆς διαθέσεις καὶ ὁρμὰς ἀνέθηκεν ὁ Θεός. Ἴδου διατὶ ἡ θεὰ τυφλοῦ, στερηθέντος τῶν ζωογόνων τοῦ ἡλίου ἀκτίνων, ἡ θεὰ ὄρφανου, ἐγκαταλειμμένου ἀνευ στήριγματος καὶ ἀρτου εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης, ἡ θεὰ ἀπηλπισμένης μητρὸς, ἡ ἀπὸ πάσης χαρᾶς τοῦ βίου ἀπορφανωθείσης κόρης μᾶς ἀφήνουσιν ἀναλήγτους καὶ ἀπαθείς, καὶ ἀντὶ νὰ τείνωμεν αὐταῖς χεῖρα συμπαθείας, ἀντὶ νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν ὑπὲρ αὐτῶν τοὺς θησαυροὺς τοῦ καλοῦ, ὧν βρῖθει ἡ ψυχὴ μας, ἀπασχολοῦσαι οὕτω καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν μας, μαραινόμεθα ἀπογοητευμένοι, μὲ τὸν κόρον καὶ τὴν ἀηδίαν ἐπὶ τῶν χειλέων, βλασφημοῦσαι ἐκεῖνον, ὅστις μᾶς ἔδωκε τὴν ζωὴν, καὶ ἐπικαλούμεναι τὸν θάνατον ὡς τὸν μόνον δυνάμενον νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ ἀνιαροῦ αὐτοῦ βίου.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργάσθη ἔχει ἀνάγκην τέρψεως καὶ ἀναψυχῆς, τοιαύτην δὲ ἀναψυχὴν ἀθῶαν, εὐγενῆ καὶ ὑψηλὴν εὐρίσκει καταφεύγων εἰς τὴν τέχνην τὴν μουσικὴν δηλονότι τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν ποίησιν.

Ὁ ἀνθρώπινος βίος περικυκλοῦται ὑπὸ τοσοῦτων δυστυχιῶν καὶ περιπετειῶν, ὥστε εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὅστις ἐν τῇ θλίψει δύναται νὰ καταφεύγῃ εἰς τοὺς ἱεροὺς τῆς τέχνης κόλπους εὐρίσκων παραμυθίαν καὶ τέρψιν. Ὅποταν αἱ θλίψεις καὶ βάσανοι παρακολουθῶσιν τὸν θνητὸν ἡμῶν βίον, ὅποταν τὰ πάντα ἐγκαταλείπωσιν ἡμᾶς, φίλοι, νεότης, εὐτυχία καταφεύγωμεν τῇ τέχνῃ, ἥτις ὡς ἀστὴρ φωτίζει τὸ βαθύ σκοτός τὸ κυλινδρῶν τὸ σκάφος τοῦ βίου μας ἐν ὠραῖς τρικυμίας καὶ ὡς οὐράνιον σέλας λαμπρύνει τὴν ζοφερὰν καὶ πλήρη περιπετειῶν ὑπαρξίν ἡμῶν.

Τί ὅμως εἶναι τέχνη; Τέχνη εἶναι τὸ ὠραῖον. Κάλλος φωτοδόλον, ἀδιάφθορον διερχόμενον τὰ ὅρια τοῦ χρόνου καὶ τοῦ διαστήματος ἰδοὺ ἡ τέχνη. Ἡ τέχνη ζῆ ἐκ τοῦ ἰδεώδους ἢ μᾶλλον προέρχεται ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅπου καὶ ὀφείλει νὰ ἐπανέλθῃ. Εἶναι ἡ βαθμὴς ἐκεῖνη, δι' ἧς ἀνέρχεται τις ἐκ τῆς ἀγάπης τῶν ὁρατῶν πραγμάτων εἰς τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἀοράτων.

Εἴπομεν ὅτι τέχνη εἶναι τὸ ὠραῖον ἀλλὰ τὸ ὠραῖον εἶναι τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀληθοῦς, τὸ ἀληθὲς εἶναι ὁ Θεός ἢ ἀνωτάτη λοιπὸν ὠραιότης εἶναι ὁ Θεὸς ἀκτινοβολῶν ἐν τῇ δημιουργίᾳ, ὁ δὲ τῆς τέχνης προορισμὸς εἶναι ὁ ἐξῆς. Ζητεῖν τὸν Θεὸν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἐν τῇ φύσει, ἀνακαλύπτειν καὶ συλλαμβάνειν διὰ μέσου τῆς οὐμύλης καὶ τῶν νεφῶν, τὸ μεγαλεῖον ἐκεῖνο ὅπερ ὑπάρχει ἀπ' ἐαυτοῦ, ὅποθεν τὸ πᾶν ὀρμάται καὶ εἰς ὃ τὸ πᾶν ἐπανέρχεται ἀνακαλύπτειν πέριξ τοῦ μεγαλείου τούτου τὰ

θαυμάσια τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ καλοῦ, προσπαθεῖν τὴν ἀναπαγωγὴν καὶ τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν διὰ τὸ ἴδιον αὐτῶν μεγαλεῖον, ἰδοὺ ὁ προορισμὸς τῆς τέχνης.

Ἡ τέχνη ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ τὸ ἰδεώδες καὶ τὴν ἀνύψωσιν ἐὰν ἐγκαταλείπῃ τὸ ἰδεώδες διὰ τὴν πραγματικότητά ἐξαχρηιοῦται. Ἡ φύσις ἐκπετωκίνα καὶ ὁ ἄνθρωπος βληθεὶς ἐκ τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ, ἰδοὺ ἡ πραγματικότης ἢ ἀταξία καὶ ἡ ἐπανάστασις τῶν στοιχείων, ἡ ἀτέλεια, ἡ ἀδυναμία, καὶ ἡ ἀσχημία, ἰδοὺ ἡ πραγματικότης.

Εὐτυχῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι Θεὸς πεπτωκὼς ἀναμιμησκόμενος τῶν οὐρανῶν καὶ διὰ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης τὸ ἰδεώδες βασιλεύει καὶ ἐπικρατεῖ ἐν αὐτῷ, ἀνυψοῦν ἐκ παντὸς ὅ,τι ἡ πραγματικότης ἔχει τὸ ἐξευτελιστικὸν καὶ θλιβερόν.

Ἡ τέχνη εἶναι τὸ μεγαλεῖον τοῦ θεοῦ δὲν ὑπάρχει δὲ εἰς σύμπαντα τὸν κόσμον σκηνὴ ἀνωτέρα τῆς τέχνης διὰ τε τὸ μεγαλεῖον, τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ τὸ ἐπιβάλλον. Ἡ τέχνη κυριεύει, παρασύρει, μαγεύει. Εἶναι κοσμήτωρ, σύμβουλος, παρήγορος, φίλη πιστὴ ἀκολουθοῦσα ἐν πάσῃ τοῦ βίου περιστάσει. Πολλάκις πολλοὶ παρεπονέθησαν ὅτι ἡ τέχνη ἐγκατέλειπεν αὐτούς, τὸ τοιοῦτον ὅμως εἶναι ἄδικον, διότι αὐτοὶ οὗτοι ἐξερχόμενοι τοῦ ἱεροῦ κύκλου τῆς τέχνης φεύγουσιν αὐτήν. Ἡ τέχνη διαμένει πάντοτε ὠραία, θεῖα, μεγάλη καὶ ὑψηλὴ, ὥστε ἂς ζητῶσιν ἐν ἑαυτοῖς τὰ αἷτια ὅσοι δὲν δύναται νὰ ἀπολαύσωσι πλέον αὐτῆς.

Ἡ τέχνη ὑπῆρχε καὶ θὰ ὑπάρχῃ διαρκούντων τῶν αἰώνων καὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτῶν καὶ μετὰ τὸ ἄπειρον.

Τί δὲ ἐστὶ ποίησις;

Ἡ ποίησις εἶναι ἀπλοῦστατα ἡ τέχνη ἐν τῇ πλέον θαυμασίᾳ ἰσχύϊ αὐτῆς εἶναι ἡ ὑψίστη ἀρετὴ, ἡ ὑψίστη θρησκεία, ἡ μήτηρ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Ποίησις εἶναι ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀναπτέρωσις, τὸ αἶσθημα τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ἀγαθοῦ. Πᾶν γενναῖον καὶ ἀγαθὸν αἶσθημα στρέφεται πρὸς τὴν ποίησιν, εὐρίσκον παρηγορίαν καὶ ἀνάπαυσιν. Μαραινεται τις ἀνευ τέχνης καὶ ποιήσεως, ὡς ἄνθος στερούμενον ἠλιακῶν ἀκτίνων. Πόσαι δὲ καρδίαι ἤθελον μαραινθῆ καὶ ἐκπνεύσει κατὰ τὴν πάλιν τοῦ βίου, ἀν μὴ ἐβουθίζοντο εἰς τὰ ἱερά τῆς ποιήσεωςνάματα, ἧς τὰ γαλήνια ὕδατα ζωογονοῦσι καὶ διασώζουσι, ὡς ἡ δρόσος τὰ μεμαραμμένα πέταλα τῶν θνησκόντων καλύκων.

Δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, εἰς ὧν τὰς καρδίας οὐδέποτε ἀντήχησεν ὁ γλυκὺς οὗτος ἦχος ὁ ἐκ τῶν οὐρανῶν κατερχόμενος.

Καὶ δὲν ἐπροικίσθημεν μὲν δυστυχῶς ὅλοι ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐκεῖνου καὶ θεοῦ δώρου, ὅπερ καλοῦσιν εὐφύϊαν, ἢ τάλαντον, δυνάμεθα ὅμως πάντοτε νὰ ἀπολαμβάνωμεν τῆς τέχνης. Τὸ βλέμμα ἐπαναπαύεται καὶ ἡ ψυχὴ τέρπεται ἐπὶ τῇ θεῇ ὠραίᾳ εἰκόνας, τὸ οὖς εὐφραίνεται καὶ ἡ καρδία ἀγαλλιάζῃ ἐπὶ τῇ ἀκροάσει εὐφραντάστου στίχου, τὸ πνεῦμα ἀνυψοῦται καὶ ἡ ψυχὴ ἐξαγιάζεται εἰς τὴν ἀκοὴν γλυκυφθόγγου μουσικῆς. Ἡ φύσις εἰς τοὺς μὴ δυναμένους νὰ ἀπολαύσωσι τῆς τέχνης, ἔστω καὶ τῆς τῶν ἄλλων, παρέχει ἀνεξαντλήτους εἰκόνας καλλιτεχνίας. Ἡ θεωρία τῶν ἀστέρων, τὸ γλυκὺ τῆς ἀηδόνης ἄσμα, τὰ μυροβόλα ἄνθη, οἱ χλοεροὶ λειμῶνες, τὰ σύσκια δάση, ἡ κελλαρύζων ρύαξ, εἰσὶ τόσαι ἀπολαύσεις τέχνης, παρεχόμεναι ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς πάντα θνητὸν, ἀρκεῖ οὗτος νὰ ἔχῃ τὴν δυνάμιν νὰ τὰς ἀντιλαμβάνηται καὶ κατανοῇ. Ὑπάρχει πάντοτε εἰς πᾶν τοπεῖον εἰς πᾶσαν σκηνὴν, εἰς πᾶσαν θεῶν, μία στιγμὴ,

μία πλευρά, μία ἄποψις, παρ' ὧν τὸ τοπεῖον αὐτὸ τὸ ἄσσημον ἐγγίζει εἰς τὸ ὠραῖον, ἀντανάκλαζ τὸ κάλλος, φθάνει εἰς τὸ ἰδεώδες.

Πρὸ πάντων οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐργασίας ἔχουσι ἀνάγκην τῶν θαυμασίων τῆς τέχνης. Ἡ τέχνη εἶναι δι' αὐτοὺς ὡς ἄσπρις ἐν τῇ ἐρήμῳ, εἶναι αὐρὰ ἀναπνεομένη μετὰ καυστικὴν ἡμέραν, εἶναι ἡ δρόσος τῶν καιουσῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, εἶναι ἡ σκιά πρὸς στιγμὴν ἐπισκιάζουσα τὸ μέτωπον ὅπερ κατατρύχει ἡ θερμότης καὶ ὁ ἰδρῶς τῆς ἐργασίας.

Ἄλλ' ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ποίησιν αὕτη εἶναι ἱερά ὡς θρησκεία καὶ ἀνεξήγητος ὡς ἐκείνη. Ἡ ποίησις ὡς ἡ μουσικὴ σκοπεῖ τὴν διάπλασιν τοῦ πνεύματός μας, τὴν διόρθωσιν τῶν σφαλμάτων μας, τὴν βελτίωσιν τῆς ψυχῆς μας. Χρησιμεῖ εἰς τὸ νὰ ἐκφράξῃ τὰ ὠραιότερα, γλυκύτερα καὶ ὑψηλότερα τῶν αἰσθημάτων.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην νὰ ἀναμιμησκηται ὅτι κατὰγεται ἐξ οὐρανῶν. Ὁ δὲ προορισμὸς τοῦ ποιητοῦ δὲν εἶναι ἡ γῆ μόνη. Φέρεται οὗτος μετέωρος πέραν τῶν αἰώνων, ὑμνωδεῖ πᾶν τὸ ὑψηλὸν καὶ θεῖον, ψάλλει οὐρανοῦς καὶ τάφους, μεταβάλλεται εἰς δρόσον καὶ πνέει ὡς ἡ αὐρὰ.

Δραπέτης τῆς γῆς τρυφᾷ εἰς παραδείσων ρόδα διδασκόμενος τὴν γλώσσαν τῶν ἀγγέλων, φερόμενος ὡς αἰετὸς εἰς τοῦρανου τὸ δῶμα, μένει πολλάκις ἐν μέσῳ τῶν αἰθέρων καὶ ἄνω τῶν ἀβύσσων. Ποιητὴς εἶναι τὸ μεσάζον ἐκεῖνο ὄν, ὅπερ φέρεται εἰς τὴν γῆν τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἀπολαύσεις ἄλλων κόσμων.

Ἡ φαντασία του ὅτε μὲν τὸν μεταφέρει εἰς πεδία ἀνθηρά, εἰς χλοερούς λειμῶνας, εἰς κήπους φανταστικούς, εἰς πηγὰς ἀναβρουσάσας, εἰς νήσους μαγευτικὰς ὅτε δὲ κατερχόμενος τῶν οὐρανῶν τονίζει τὴν λύραν τοῦ ψάλλουσαν δάκρυα καὶ στοναχὰς πλησίον τῶν τάφων καὶ τῆς ἀθλιότητος, κλαίουσιν τὸ ὄρφανόν, τὴν χήραν, τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπον, ἢ μελωδοῦσαν δαίμονας, οὐρανοῦς καὶ ἄδην.

Μὴ νομίζωμεν δὲ ὅτι ποιητὴς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις γράφει μόνον ἐμμέτρως, εὐφωῶς, καὶ εἰς στίχους τεχνηέντους, παντάπασιν. Ὑπάρχουσι στιχοῦργοι οἵτινες τὸ παράπαν εἰσὶ ποιητὰ καὶ ἄλλοι οἵτινες εἰς στίχους ποτὲ δὲν ἔγραψαν καὶ ὅμως εἶναι ποιητικώτατοι φύσεις. Ὁ ποιητὴς χρειάζεται πλοῦτον φαντασίας, θησαυρὸν γνώσεων, εὐγένειαν καὶ λεπτότητα αἰσθημάτων. Ἐχει ἀνάγκην ἐξόχου καρδίας, ὑπερανθρώπου εὐφύϊας διὰ νὰ διακρίνηται ὁ ποιητὴς διὰ τε τὸ ὕψος τὴν καθαρότητα καὶ τὴν φυσικότητα τοῦ ὕφους.

Καθῆκον ὑπέριτον δὲ παντὸς ἀνθρώπου εἶναι νὰ καλλιεργῇ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ δοθέντα αὐτῷ δῶρα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας. Διατὶ ἄρα ἀποβάλλουσι τὴν γυναῖκα τῆς τέχνης καὶ δὴ τῆς ποιήσεως; ἢ μὴ ἐν τῇ χώρῃ τοῦ πνεύματος ὑπάρχουσι ἐξαιρέσεις;

Ἡ γυνὴ εὐμοιρεῖ φαντασίας, μεγίστης λεπτότητος πνεύματος, καὶ ὀξυνοίας ἀπολύτου, ἡ φύσις ὥστε ἐπροίκισεν αὐτὴν δι' ὅλων ἐκείνων ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ ἦ τις ποιητής. Ἡ γυνὴ φύσις γεννάται ποιήτρια, ὁ προορισμὸς τῆς δέ, ἡ ὑπαρξίς τῆς, τὰ καθήκοντα αὐτῆς, ἀπαξ ὁ βίος αὐτῆς εἰσὶ περικυλωμένα ὑπὸ ποιήσεως. Μὴ ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ ἀφοσιώσις ὑπ' ὧν μόνη αὕτη εἶναι ἐπιδεδεικτικὴ δὲν εἶναι ποίημα ὀλόκληρον; Ἡ μήτηρ παρὰ τῇ κοιτίδι τοῦ ἀσθενούντος τέκνου, παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀλγοῦντος συζύγου δὲν ἐκπροσωπεῖ τόσα ποίηματα; καὶ τίς θὰ ἠδύνατο κάλλιον νὰ περιγράψῃ

τὴν στοργὴν καὶ τὴν τρυφερότητα. ἢν ἐξεγείρει ἢ παρὰ τὸ τέκνον τῆς μητρὸς παρουσία, ἢ αὐτὴ ἡ ἴδια μήτηρ:

Δύναται ἡ γυνὴ νὰ ἦ ποιήτρια; Ἄντιπροσέτως καί. Ἡ γυνὴ πλεονεκεῖ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τὴν λεπτότητα τῆς φαντασίας καὶ τῆς αἰσθήσεως, εἶναι ἐνθουσιώδης. ἰδανικὴ ἐν αὐτῇ ὑπερισχύει τὸ παθητικὸν μᾶλλον τοῦ ἐνεργητικοῦ ἢ δὲ φύσις καταγοητεύει τὴν γυναῖκα ἐγείρουσα ἐν τῇ ψυχῇ τῆς αἰσθημάτων μυστηριώδη καὶ ὑψηλά. Ἐξ ἀνάγκης τὸ καλὸν ἔχει μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος καὶ τῆς παθήσεως ἀπασχολοῦσι τὴν γυναῖκα, ἡ δὲ πνευματικὴ αὐτῆς ὀξύδερκεια καὶ λεπτότης τῶν αἰσθημάτων εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἄλλης. Ἡ φαντασία τῆς τὴν μεταφέρει πάντοτε ἀπὸ τοῦ γηίνου καὶ πραγματικοῦ κόσμου εἰς ἄλλας σφαιρας καὶ ἀγνώστους κόσμους.

Διαφοραὶ εἰς τὴν χώραν τοῦ πνεύματος δὲν ὑπάρχουσι. Τοῦτο μόνον ὑφίσταται καὶ διὰ τοῦτο διαπρέπει τῆς γυναίκος μᾶλλον ὁ ἀνὴρ εἰς τὰς τέχνας, διότι οὗτος ἀφιερώνει ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ εἰς μίαν τέχνην, ἐνῶ ἡ γυνὴ φύσει μὲν ἐπιδεδεικτικὴ εἰς πάσας, ἀδυνατεῖ ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἵνα μὴ εἴπωμεν πάντοτε, καίτοι ὑπὸ ἐξόχου φαντασίας πεπρκεισμένη, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν καλλιέργειαν τινὸς τούτων. Ἐπιτρέπουσιν ἐνίοτε εἰς τὴν γυναῖκα νὰ γίνηται συγγραφεὺς, ἀποδοκιμάζουσι δὲ καὶ καταδικάζουσι αὐτὴν, ὅταν ἐκφέρῃ τὰ πλοῦσια αἰσθημάτων τῆς ἐμμέτρως. Διατὶ ἄρα; Κακίζουσι τὴν γυναῖκα, ὅτι γενομένη ποιήτρια καταλείπει διὰ τὰς Μούσας, καὶ σύζυγον καὶ τέκνα καὶ καθήκοντα καὶ φεύγει τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς ἄλλ' ὅμως ἔχουσι ἄδικον. Ἡ καρδία τῆς γυναίκος εἶναι ποίημα, αἱ δὲ ὠραὶ τῆς σχολῆς αἱ χρησιμεύουσαι εἰς τὸ νὰ ἐκφέρῃ τὰ ποιητικὰ αὐτῆς αἰσθημάτων ἐμμέτρως δὲν κωλύουσι τὴν γυναῖκα εἰς τὴν τῶν καθηκόντων ἐκπλήρωσιν, ἀλλὰ τὸναντίον ἐνισχύουσι αὐτὴν πρὸς τοῦτο.

Διατὶ τάχα νὰ μὴ γράψῃ ἡ γυνὴ ἀντὶ νὰ παραδίδηται εἰς ἐπικινδύνους ρεμβασμούς, εἰς τὴν φιλαρέσκειαν ἢ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἀνοήτων μυθιστοριῶν; Τί χάνει ἡ κοινωμία ἐὰν ἡ γυνὴ αὕτη καταγίνηται εἰς τὰς τέχνας καὶ τὴν ποίησιν; Δύναται διὰ τοῦτο νὰ χάσῃ αὕτη τῆς ἀξίας τῆς, ἢ νομίζουσι ὅτι οὕτω θέλει παραμελήσει ἱερώτερα καθήκοντα; ἢ ποίησις ἐξαγιάζει καὶ ἐξαγιάζει ὡς ἄλλη θρησκεία, γυνὴ δὲ ἥτις ἐμπορεῖται ὑπ' αὐτῆς καὶ ἐπιδίδεται εἰς ταύτην, δὲν δύναται ἢ νὰ καθίσταται εὐγενεσττέρα καὶ καλλιτέρα.

Κατηγοροῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς εἰς τὴν καλλιτεχνίαν διδομένας γυναῖκας ὅτι εἰσὶν ἀκατάστατοι, ὀκνηραί, ἀλαζόνες, καὶ μετὰ δυσκολίας καὶ ἀπαρεσκείας καταγίνονται εἰς τὰς τοῦ οἴκου φροντίδας. Δυνατὸν τοῦτο πολλάκις νὰ συμβαίη εἰς πολλὰς, δὲν θὰ εἴπῃ ὅμως ὅτι ἐὰν αὐταὶ δὲν ἐγένοντο ποιήτριαι θὰ ἦσαν καλλίτεροι, τακτικώτεροι, ἐργατικώτεροι καὶ ὀλιγώτερον ὑπερήφανοι. Πόσαι ἄραγε, αἵτινες οὔτε κἄν περὶ ποιήσεως ἐσκέφθησαν, ἔχουσι ὅμως πλεῖστα τῶν ἀνωτέρω ἐλαττωμάτων, γινόμεναι ἄθλια οἰκοδέσποιναί, λαθάνουσαι ἐντελῶς τοῦ ὑψίστου αὐτῶν προορισμοῦ;

Γυνὴ ἐμπορουμένη ὑπὸ ποιήσεως ἀλλὰ ποιήσεως ἀληθοῦς δὲν δύναται ἢ ἀναγκαιῶς νὰ ἦ μήτηρ ἐντελής, οἰκοδέσποινα τελεία, κάτοχος τῶν θειοτέρων καὶ εὐγενεστέρων αἰσθημάτων.

Μὴ ἀθρομεῖτε λοιπὸν ἐὰν γυνὴ παραδίδηται εἰς τὴν ποίησιν, ἀλλὰ τείνατε χεῖρα ἐνθαρρύνσεως, ἔστω δὲ βέβαιον ὅτι οὐδέποτε διὰ τοῦτο θέλετε μεταμεληθῆ. Ἐὰν γυνὴ τις αἰσθάνε-

ται φύσει ἐν ἑαυτῇ τὸν ἱερόν τῆς ποιήσεως σπινθήρα, ἃς ἐν-
θαρρύνουσιν αὐτὴν οἱ οἰκεῖοι καὶ φίλοι. Ἄς διδαχθῶσι τὴν
ποίησιν καὶ τὸ μέτρον αἱ γυναῖκες ἐκείναι εἰς ἃς αἱ Μοῦσαι
ἤνοιξαν τὰς πύλας τῆς Ἐδέμ των, ὡς διδάσκονται τόσαι ἄλ-
λαι τὴν μουσικὴν, ὡς ἄλλαι μανθάνουσιν νὰ κρατῶσι τὸν
χρωστῆρα.

Βοηθήσατε τὴν γυναῖκα νὰ καλλιεργῇ τὰ φυσικὰ αὐτῆς
πυοτερήματα καὶ εὐφύιαν, ἐνθαρρύνετε νὰ γίνηται ποιήτρια
καθισταμένη οὕτω καλλιτέρα διότι οὐδὲν ποτε θέλετε μετα-
μεληθῆ. Ἐὰν οὐδὲν ἄλλο ἐπιτύχητε, θὰ ἐντροφήσητε ὁμως
πάντοτε εἰς μαργαρίτας ἀληθείας, εἰς μύρα ὑπανοιγομένων κα-
λύκων ἅτινα θέλει παράσχη ἡ γυνὴ χέουσα εἰς στίχους τὰ πλού-
σια καὶ εὐγενῆ τῆς ψυχῆς της αἰσθήματα.

Ἐλένη Σ. Παπαδάκη.

ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ

Ἡ ἄμαξα προχωρεῖ τροχάδην. Ἴππος ὠραῖος καὶ μεγαλο-
πρεπής, ἠνίοχος μὲ ἀυστηρὰν οἰκοστολήν, ἵπποσκευαὶ λαμπραὶ
δίδουσιν ἰδέαν οἰκίας καλῆς τάξεως. Γυνὴ νέα ἀναπαυτικῶς
ἐξηπλωμένη ἐντὸς τῆς ἀμάξης φαίνεται βεβυθισμένη εἰς τὸν
ρεμβασμὸν τῆς ἰλιγγιώδους κινήσεως. Φέρει ἐσθῆτα ἡμέρας θε-
ρινῆς, καταυγαζομένης ὑπὸ φλέγοντος ἡλίου. Ὑπὸ τὴν δια-
φάνειαν τῶν τριχάπτων, ἅτινα ἀφθόνως κυματίζουσιν ἐπὶ τοῦ
στήθους καὶ τῶν βραχιόνων της ὁμοιάζει νύμφην ὑδάτων,
συλληφθεῖσαν αἴφνης εἰς ἀδιάκριτα δίκτυα.

Παρὰ τὸ πλευρόν της μικρὸς τετραετής παῖς, μὲ μακρὰν
ξανθὴν βοστρυχωτὴν κόμην, μετακινεῖται ἀκαταπαύστως ὡς
τὰ πάντοτε ἀλματικῶς βαινόντα πτηνά, καὶ ὁμιλεῖ ἔτι περισ-
σότερον, βασιανίζων τὴν μητέρα του διὰ τῶν διαρκῶς ἀνανε-
ομένων ἐρωτήσεων του.

Πές, μαμά, αὐριον θὰ ᾗς εἰς τὴν πόλιν; Μὰ πές μου λοι-
πόν, μαμά μου. Αὐριον, αὐριον;

Ἐκείνη ἀφρημένη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονὴν τῇ
ἀπῆντησε: Ναι, ἀγάπη μου, αὐριον. Ἄλλ' ὡσεὶ μετανοήσασα
προσθέτει: Ὁχι, ὄχι, δὲν ἤξεύρω... Πρὸ πάντων μὴν εἴπης
τίποτε εἰς τὸν πατέρα σου... Εἶναι μία ἐκπληξίς, ἣν
τῇ ἐπιφυλάσσω.

Καὶ διὰ θωπείας, συνοδευομένης καὶ ὑπὸ στοργικοῦ φιλή-
ματος ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου τοῦ υἱοῦ της ἡ νεαρὰ μήτηρ
ἐπανελάβε τὴν σύστασιν της. Ὁ μικρὸς τὴν ἀτενίζει σοβαρῶς
ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον χωρὶς νὰ εἴπῃ τι. Τὰ παιδιά ἔχουσιν
ιδιάζοντά τινα τρόπον τοῦ σιωπᾶν, ἐνῶ φαίνονται ζητοῦντα
νὰ ἐμβαθύνουσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μας.

Ἡ νέα γυνὴ ἐπανεπέσειν αὐτῆς εἰς τὸν ρεμβασμὸν της.

Πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὴν ἐξοχὴν, μὲ
τὴν χαρὰν ἐκείνην, ἣν προξενεῖ ἡ μεταβολὴ τοῦ βίου, ἡ ἐπά-
νοδος εἰς τόπον ἐνθα διήλθε πλησίον φιλοστόργων γονέων τόσα
τοῦ βίου της ἔτη, ἡ χαρὰ τῆς γλοσῆς, τῶν ἀνδρῶν, τῶν παρὰ
τὴν λίμνην πρασιῶν, τῶν πρασινοκυματιζόντων τούτων στο-
λισμῶν τῆς παιδικῆς της ἡλικίας καὶ σήμερον μαρτύρων τῆς
εὐτυχίας της ὡς συζύγου καὶ μητρός. Τὰς πρώτας ἐντυπώσεις
της ἐποικίλλον αἱ ἐπισκέψεις εἰς τοὺς σταύλους, εἰς τὰ ὀρνιθο-
τροφεία, εἰς τὰ βουστάσια, εἰς τὰς ἀποθήκας, συνοδευομένη
πάντοτε ὑπὸ τοῦ μικροῦ Ροβέρτου καὶ μετ' αὐτοῦ ἀκαταπαύ-
στως συνομιλοῦσα: Ὅταν ἤμην μικρά, ὅταν εἶχα τὴν ἡλι-

κίαν σου... Καὶ ἀναμιμνησκομένη μετὰ τοῦ τέκνου της
τὰ παιδικὰ της ἔτη, ἐνόμιζεν ὅτι ἐν αὐτῇ ἐπανήρχιζε τὸν
βίον.

ὦ! ναί! ἡ πρώτη ἐβδομάς ἐν τῇ ἐξοχῇ παρήλθεν ἐν πλήρει
γοητεῖᾳ. Ἄλλὰ πόσον ταχέως παρήλθον αἱ πρώται καὶ γλυ-
κεῖαι ἐκείναι ἐντυπώσεις τῆς ἐπανόδου ἀπὸ τοὺς ἀγρούς. Ἡδὴ
μελαγχολία καὶ κατῆφεια κατέχει τὴν ψυχὴν της. Μόνη καθ'
ὄλην τὴν ἡμέραν, μακρὰν τοῦ συζύγου της, ὡς χήρα σχεδόν,
φαίνεται ἀνήσυχος ἐνταυτῷ καὶ τεταραγμένη. Τί κάμνει ἄρα
ἐκείνος καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν μακρὰν της; Βεβαίως ἐργασίαι,
ἐμπορικὰ ὑποθέσεις, συνεντεύξεις μετὰ φίλων τὸν ἀπασχο-
λοῦσι... Ἄλλὰ τῇ μένει ἄρα πάντοτε πιστός; Μήπως
τὰ κακὰ παραδείγματα, οἱ φίλοι, δὲν παρασύρουσιν ἐνίοτε,
καὶ δὲν πρέπει νὰ φοβῆται τις τὴν ἀστασίαν τῶν ἀνδρῶν;

Τὸν ἀγαπᾷ ἐν τούτοις τὸν σύζυγόν της καὶ αἰσθάνεται ὅτι
ἀνταγαπᾶται ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁμως ἀφότου τῇ ἐπῆλθεν ἡ
ιδέα ὅτι δύναται νὰ τὴν προδίδῃ—χωρὶς αὐτὴ οὐτε νὰ τὸ
ὑποθέτῃ κἀν—ἐγένετο νευρική, κατελήθη ὑπὸ φρικώδους καὶ
ὀδυνηρᾶς ἀγωνίας. Ἴνα πεισθῇ, ἵνα ἠσυχᾷ, ἀπεράσιος νὰ
μεταβῇ ἡμέραν τινὰ αἴφνης καὶ χωρὶς ἐκείνος νὰ γνωρίζῃ τί-
ποτε εἰς Παρισίους, ἵνα τὸν συλλάβῃ ἐν ταῖς ἀσχολίαις του,
ἴσως καὶ ἐν τῇ ἀπιστίᾳ.

**

Ἡ ἄμαξα εἰσέρχεται εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ σταθμοῦ. Ὁ
μικρὸς Ροβέρτος ὀρθὸς ἐπὶ τῶν προσθίων καθισμάτων, κτυπᾷ
ἐνθουσιωδῶς τὰς χεῖρας, κατηυχαριστημένος διότι ἀνεγνώρισε
τὸν πατέρα του, ὅστις τοῦ κάμνει νεύματα διὰ τῆς θυρίδος
τοῦ βαγονίου.

Καὶ ἰδοὺ ὁ πατὴρ του πρώτος τῶν ταξειδιωτῶν κατέρχε-
ται, σπεύδων πρὸς αὐτοὺς. Εἶναι ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος
μὲ φυσιογνωμίαν εὐθυμον, μειδιῶσαν. Πηδᾷ ἐλαφρότατος ἐπὶ
τῆς ἀμάξης, σφίγγει τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του, ἐναγκαλιζέ-
ται τὸν μικρόν, ὃν θέτει ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ οὕτω τὸ ἐκ
τριῶν σύμπλεγμα ἐκείνο, τὸ ὅποιον ἡ ἄμαξα ταχέως μετα-
φέρει, ἀποτελεῖ τὴν ὠραιότατην καὶ θελκτικωτάτην τῶν εἰκό-
νων. Εἶναι ὡς ὄπτασία, ὡς μετέωρον ζωῆς εὐδαίμονος, διερ-
χομένης διὰ μέσου τοῦ θερινοῦ πλούτου τῶν ἀγρῶν, τῶν εὐω-
διῶντων ῥόδων, τῶν πρασίνων φυτειῶν, αἰτίνες πλαισιοῦσιν ἐ-
κατέρωθεν τὸν δρόμον των.

Αἱ ἐρωτήσεις διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην. Πῶς καὶ ποῦ
διήλθε τὰς πρώτinas ὥρας του; Ποῦ ἐπρογευματίσας; Ἐπειτα
ποῦ ἐπῆγες;

Ἐκείνος διηγεῖται λεπτομερῶς πῶς διήλθε τὴν ἡμέραν του,
ἀτενίζων τὴν προσφιλῆ περίεργον μὲ πολὺ καλὸν καὶ ἀφρωσιω-
μένον μειδίαμα. ἄλλ' ὀλίγον σκεπτικόν, διότι μαντεύει εἰς τὰς
ἐρωτήσεις ταύτας τὴν ὑποκρυπτομένην ζηλοτυπίαν, ἣτις δὲν
τολμᾷ νὰ ἐκδηλωθῇ. Ἐχει λάβῃ τὴν χεῖρά της, ἣν σφίγγει
μετ' ἀγάπης ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του: Δὲν εἶναι ἀλήθεια, τῇ λέ-
γει, ὅτι εἶναι εὐχάριστος ἡ συνάντησις μετὰ μικρὸν χωρισμόν;
Φαίνονται τόσον μακρὰ αἱ ἡμέραι, ἃς ὁ εἰς διέρχεται μακρὰν
τοῦ ἄλλου.

Ἐκείνη ἠδέως συγκεκριμένη ἀπαντᾷ! ὦ! ! ναί, εἶναι
πολύ, πολὺ μακρὰ.

Τὴν ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ κύριος μεταβαίνει νὰ κα-
πνίσῃ εἰς τὸν κήπον ὡς συνήθως. Ἡ βραδεῖά εἶναι μαγευ-

τικὴ. Ὁ ἀνὴρ εἶναι ὑπόθερμος. Ὁ μικρὸς ἔλαβε τὴν ἄδειαν
νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κήπον καὶ μείνῃ ἡμίσειαν ὥραν πρὶν ἢ
κατακλιθῇ. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ παίξῃ, σκαλόνει εἰς τὰ γόνατα τοῦ
πατρὸς του, μετὰ τοῦ ὅποιου φλυαρεῖ ὡς μεγάλος. Ἡ ὁμι-
λία των αἴφνης λαμβάνει σοβαρὸν, ἐμπιστευτικὸν χαρακτήρα,
ὃν διακόπτουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κακῶς συγκρατούμενοι
γέλωτες.

Ἡ μαμὰ αἴφνης πλησιάζει. Οἱ δύο συνωμόται σιωπῶσι.
Ἐνθυμίζει εἰς τὸν μικρόν, ὅτι εἶναι ὥρα νὰ κοιμηθῇ, οὗτος δὲ
ἀπομακρύνεται ἐναγκαλισθεὶς ἀμφοτέρους μετ' ἴσης ἀγάπης.

Ὁ σύζυγος τότε ἐγείρεται, προσφέρει τὸν βραχιόνά του
εἰς τὴν σύντροφόν του καὶ διὰ βραδέος βήματος περιπατοῦσιν
ὑπὸ τὴν μακρὰν καὶ πυκνόσκιον δειροστοιχίαν τοῦ κήπου.

Ἀμφοτέροι σιγῶσι, ὡσεὶ ἕκαστος εἰς ἰδίᾳ ἀφιερωμένους σκέ-
ψεις. Ἐκείνη τὴν σιγὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐκλαμβάνει ὡς νέον δεῖγμα
τῆς προσηλώσεως τοῦ πνεύματός του μακρὰν. Φαίνεται ἀνή-
συχος, ἀπησχολημένος!... ὦ! βεβαίως αἱ προαισθήσεις
της δὲν τὴν ἠπάτησαν. Αἱ λεπταὶ ὄφρυς της συστέλλονται, ἡ
ἀπόφραξις της ἐλήφθη. Ναί! αὐριον θὰ μεταβῇ ἀφεύκτως εἰς
τὴν πόλιν.

*

**

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ἐν τῷ ὑπνοδωματίῳ, τὰ παρὰ-
θυρα εἶναι εἰσέτι κλειστά, καὶ μόλις ἀκτίνες φωτὸς ὑπεισδύ-
ουσι διὰ τῶν λεπτοτάτων χαραδρῶν αὐτῶν. Ὁ κύριος εἶναι
ἤδη ἐνδεδυμένος, ἔτοιμος δι' ἀναχώρησιν. Βαίνων ἐπὶ τοῦ
ἄκρου τῶν ποδῶν, πλησιάζει πρὸς τὴν κλίνην καὶ δι' ἐλαφροῦ
φιλήματος ψιθυρίζει: ἐν ὑγίαινε εἰς τὴν ὠραίαν κοιμωμένην.
Ἐκείνη μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς ψιθυρίζει: πῶς! φεύγεις; τό-
σον γρήγορα!

Ναί, ἀγαπητή μου. Ἐχὼ συνέντευξιν τὴν πρωίαν ταύτην
δι' ὑπόθεσιν κατεπειγούσων. Ὑγίαινε...

Ἐξὼ ὁ ἥλιος ἔχει ἤδη ἀνέλθει ὑψηλά. Τὰ πτηνὰ ψάλλουσι
χαροπὰ, ἐνῶ ἐκείνος ἀπομακρύνεται μὲ ἐλαφρὸν βῆμα, διασχί-
ζων τοὺς ἀγρούς, ὧν οἱ στάχες κλίνουν τὰς βαρείας ἐκ δρό-
σου κεφαλὰς των. Ἀναπνέει ἀπλήστως τὸν πρωϊνὸν ἀέρα, εὐ-
τυχῆς διότι ζῇ, χωρὶς νὰ φαίνεται λυπούμενος διὰ τὴν ἀπὸ
τῆς συζύγου του ἀπομάκρυνσίν του. Τούναντίον ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν γελᾷ θριαμβευτικῶς, ψιθυρίζων: «Βέβαια! ἐπειγούσα
ὑπόθεσις!»

Φθάνει τέλος εἰς τὴν πόλιν. Ἐπιβαίνει τῆς πρώτης τυχού-
σης ἀμάξης καὶ διευσθύνεται εἰς ἀλαντοπωλεῖον, ἐνθα προ-
μηθεύεται συλλογὴν ὄλην παντὸς ὅτι δύναται νὰ γαργαλίῃ
τὴν ὄρεξιν καὶ ἰκανοποιήσῃ τὴν γεῦσιν. Ἐκείθεν μεταβαίνει
εἰς ἀνθοπωλεῖον, ἐνθα ἐκλέγει ἀφθονα καὶ ὠραία ἄνθη, ὡς καὶ
θαυμασίαν δέσμη ῥόδων τείου. Ἰδοὺ αὐτὸς εἰς τὸν οἶκόν του,
εἰς τὴν συζυγικὴν ἐστίαν... Ἐκεῖ λοιπόν, ἀνευ τύψεως συν-
ειδότης, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ καὶ μὲ ὕψος μυ-
στηριώδους ἐκτυλίσει τὰ χαρτοδέματα μὲ τὰς προμηθείας του.
Μὲ φροντίδας, ἃς μόνον ἐραστής δύναται νὰ ἐπιδείξῃ, τοπο-
θετεῖ ἐπὶ τῆς μεγάλης τραπέζης τοῦ ἐστιατορίου παροψίδας
διὰ δύο ἀνθρώπους, τοποθετεῖ τὰ καθίσματα τὸ ἐν παρὰ τὸ
ἄλλο, πλησίον, πολὺ πλησίον. Τὰ ἄνθη στολιζοῦσι τὴν τρά-
πεζαν, ἀρωματίζοντα τὸν ἀέρα, καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀνα-
μενομένης τοποθετεῖται μετὰ χάριτος ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μάκτρου
ἡ ἐκ ῥόδων δέσμη.

Ἐνθουσιασμένος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, τρίβει τὰς χεῖρας
εἰς εὐχαριστήσεως, μετ' ὅ καὶ ἐξάγει τὸ ὠρολόγιόν του. Μόλις
δέκα ὥραι, λέγει καὶ ἐκείνη θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἔνδεκα. Ἐχὼ μίᾳς
ὥρας καιρὸν, ἵνα μεταβῶ εἰς τὴν μετὰ τοῦ Πέτρου συνέντευ-
ξίν μου.

Καὶ ἐὰν ἡ σύζυγός του ἔβλεπεν ὄλην αὐτὴν τὴν προ-
ετοιμασίαν! Καὶ θὰ τὴν ἴδῃ, φεῦ! οὕτως ἠθέλησεν ἡ τύχη!
Ἡ θύρα ἀνοίγει. Ἰδοὺ αὐτὴ εἰσερχομένη. Ἦλθεν ἐπίτηδες
εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τὸν ἐκπλήξῃ ἢ μᾶλλον ἵνα τὸν συλλάβῃ.
Καὶ δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἐκλέξῃ καταλληλοτέραν ἡμέραν.

ὦ! ποῖον τραῦμα διὰ τὴν πτωχὴν καρδίαν της, καθ' ἣν
στιγμὴν ἀντίκρουσεν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ εἶδε τὰς προετοι-
μασίας ταύτας, τὰ ἄνθη... Δὲν τὴν ἠπάτων λοιπόν τὰ προ-
αισθήματά της. Τί νὰ πράξῃ ἤδη; πῶς νὰ ἐκδικηθῇ; Κατα-
λαμβάνεται ὑπὸ ἀκατασχέτου ἐπιθυμίας, νὰ κατασυντρίψῃ
ὅλα ἐκείνα τὰ ἐκ κρυστάλλου καὶ πορσελάνης πολύτιμα σκεῦη,
νὰ ρίψῃ ὅλα ἐκείνα τὰ ὠραία ἄνθη εἰς τὸν δρόμον· ἐκείνην
τὴν ἐκ ῥόδων δέσμη νὰ τὴν ἐκφυλλίσῃ, νὰ τὴν πατήσῃ ὑπὸ
τοὺς πόδας της, νὰ τὴν καταστρέψῃ!

Πλὴν νέα σκέψις τὴν ἐμποδίζει. Ἐκείνος θὰ ἔλθῃ ἀπὸ στιγ-
μῆς εἰς στιγμὴν. Ναί! ὡς καὶ ἡ ἄλλη. Πρέπει νὰ τὸν συλλάβῃ
ἐν τῇ ἀπιστίᾳ του! Νὰ τοῦ ρίψῃ κατὰ πρόσωπον τὴν κατα-
φρόνησίν της, ἐνῶ τὴν ἄλλην, ὦ! τὴν ἄλλην, πῶς θὰ τὴν
ἐξεδικεῖτο! ! . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ! κάποιος ἀνέρχεται! ἡ ἀτυχῆς μὲ τὴν καρδίαν
πάλλουςαν ρίπτεται εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, μόλις προλα-
βοῦσα νὰ καταβιβάσῃ τὸ παραπέτασμα. Εἶναι ἐκείνος. Ἄλλ'
εἶναι μόνος. Σκουπίζει τὸν ἰδρῶτα τοῦ μετώπου του ψιθυρί-
ζων: Ἐροθήτην μήπως ἐβράδυνα. Ἄλλ' ὄχι, δὲν ἦλθεν ἀ-
κόμη! Ἀφέλεστατα δέ, ἀγνοῶν ὅτι κατεσκοπεῖτο, ἐξήγαγε
τοῦ θυλακίου του βελουδίνην πυξίδα, ἣν ἔθηκε παρὰ τὴν
δέσμη.

ὦ! πῶς τὸν μισεῖ, τὸν ἄθλιον! τὸν προδότην! Καὶ πό-
σῃ διάθεσιν αἰσθάνεται νὰ τὸν πνίξῃ τοῦλάχιστον.

Οὗτος πλησιάζει πρὸς τὸ παράθυρον μετ' ἀνυπομονησίας:
Περίεργον! ὤφριε νὰ εἶναι ἤδη ἐδῶ! Ἄλλ' ἐὰν δὲν ἦρχετο!
ἀδύνατον. Ὁ μικρὸς Ροβέρτος μοι τὸ εἶπε μετὰ θετικότητος.

Πῶς! ἦκουσε καλὰ! Ὁ Ροβέρτος! Τὸ τέκνον των ἀνήγ-
γειλε τὴν ἀφίξιν τῆς γυναικός, ἣν ὁ σύζυγός της ἀνέμενε.

Τὸ ὄνομα τοῦτο διαχέει ἀκτίνα φωτὸς εἰς τὴν ἐσκοτισμένην
δικαιοσύνην της!

Ἐκείνος ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ: Θέλουσα νὰ μὲ συλλάβῃ
θὰ συνελαμβάνετο εἰς τὴν παγίδα, ἣν ἔστησε!

Ἡ εὐτυχῆς σύζυγος δὲν ἀμφιβάλλει πλέον. Ἡ ἀναμενο-
μένη εἶται αὐτὴ. Τὰ ἄνθη, τὰ ῥόδα, ἡ βελουδίνην πυξὶς εἶναι
προωρισμένα δι' αὐτὴν.

Γέλως τότε νευρικός ἐκφεύγει τοῦ στήθους της, καὶ κάμνει
τὸν σύζυγόν της νὰ ὑπεγείρῃ τὸ παραπέτασμα. Κλαίουσα καὶ
γελῶσα ἐνταυτῷ τὸν ἐναγκαλιζέται: ὦ! φίλε μου! πόσον
ἐφοβήθην! Εἶχα πιστεύσει πρὸ ὀλίγου, ὅτι... καὶ ἀληθῶς σὲ
ἐμίσησα μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου.

Καὶ τώρα; εἶπεν ἐκείνος.

Τώρα σὲ ἀγαπῶ πολὺ, καὶ δὲν θὰ εἶμαι πλέον ζηλοτύπος.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Ἀθηνᾶ Σιγανού.

ΤΙΝΑΣ ΒΛΑΠΤΕΙ ΚΑΙ ΤΙΝΑΣ ΩΦΕΛΕΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Αί σχολικάι φυλακαί ανοίγουν τέλος, και τὰ δυστυχῆ μικρά, οἱ κατάδικοι οὗτοι τοῦ ἑπταῶρου καθ' ἐκάστην περιορισμοῦ ἀνευρίσκουσιν εἰς τὰς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν των τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἡσυχίαν, τὰς ἀπολαύσεις, ἃς ἐπὶ ἐννέα συνεχεῖς μῆνας ἐστερήθησαν.

Αἱ μητέρες ἀνήσυχοι ἐπὶ τῇ θῆξ τῶν ὠχρῶν παρεϊῶν, τῶν ἰσχνῶν καὶ γωνιωδῶν μελῶν, τῶν ἐξηγνηθέντων ὀφθαλμῶν τῶν μικρῶν των ὄνειροπωλοῦσιν ἤδη πῶς θὰ δυνθῶσι νὰ ἐξασφαλίσωσιν αὐτοῖς ἐπὶ ἓνα τοῦλάχιστον μῆνα τὴν εἰς τὴν θάλασσαν μετάβασιν, τὴν πρόσληψιν λουτρῶν, δι' ὧν αἱ ἀσθενεῖς ἐκεῖνα ὑπάρξεις θὰ ἀνακτησῶσιν ὑγίαν καὶ δυνάμειν.

Ἡ παραλία, τὰ Φάληρα, ὁ Πειραιεὺς ἀναπληροῦσιν ἤδη τὰς πλατείας καὶ τὰς λεωφόρους, τὸν αὐτὸν κόσμον, τὰ αὐτὰ πρόσωπα ἐκάστοτε δεχόμενα. Πάντες προμηθεύονται ἐν σπουδῇ εἰσιτήρια διὰ τὸ Νέον ἢ Παλαιὸν Φάληρον — οἱ ἐπιθυμοῦν-μοῦντες νὰ λούωνται ἀκινδύνως εἰς καθαρὰ ὕδατα προτιμῶσι τὸ Παλαιὸν, ἔνθα ἡ διὰ τοῦ τροχιοδρόμου μετάβασις ἀποτελεῖ καὶ ὠραίαν διασκεδασιν — πάντες δὲ καὶ πᾶσαι οἴας δῆποτε ἡλικίας εἰς τοὺς δροσεροὺς τῆς θαλάσσης κόλπους, ὡς εἰς φάρμακον συνειθισμένον καὶ ἀνώδυνον ζητοῦσιν θεραπείαν παντὸς κκακοῦ.

Ἡ θάλασσα τὸ δεικνύει ἀρκούντως ἐκ τῆς πικρᾶς καὶ ἀλμυρᾶς γύσεώς της εἶναι ὕδωρ πλουσίως μεταλλικόν. Σωδοῦ-χόν γλῶριον καὶ μαγνήσιον, θεῖον καὶ ὀξυάνθραξ, ἰώδιον καὶ βρώμιον, πάντα ταῦτα τὰ ἰσχυρότατα θεραπευτικὰ συστατικά εὐρίσκονται ἐν αὐτῇ εἰς μεγίστην ἀφθονίαν. Πλὴν τούτων ὁμως περιέχει καὶ ὀργανικὰς οὐσίας, αἵτινες τῇ προσδίδουσι τὴν ζωογόνον ἐκείνην ὁσμήν, τὴν στηπτικότητα, καὶ τινὰς ἄλλας ἰσχυρὰς ιδιότητας.

Ἡ φυσικὴ καὶ συνῆθις τῶν ἡμετέρων θαλασσῶν θερμοκρασία ποικίλλει ἀπὸ 18—28 βαθμῶν. Τὸ θαλάσσιον λουτρόν λοιπὸν εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ψυχρὸν λουτρόν μετὰ τῶν πλεονικτημάτων του, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν συναφῶν κινδύνων.

Ὁ θαλάσσιος ἀήρ εἶναι ὁλος διάφορος τοῦ τῆς ξηρᾶς, μεῖ ἀρίζοντα ἐντελῶς χαρακτηρισμοῦς. Τὰ μικρόβια, οἱ αὐθάδεις οὗτοι σκόλλητες δὲν τολμῶσι νὰ τὸν μολύνωσιν. Εἶναι ἀγνός, ἀλλ' εἶναι ἐνταυτῷ συμπαγῆς, πυκνότατος καὶ ὑγρός, καὶ ἐὰν δὲν φέρῃ σπέρματα νοσογόνα, ἐὰν δὲν σπείρῃ τὴν φθίσιν, εἶναι ἐν τούτοις τρομερὸς καὶ κινδυνώδης διὰ τοὺς ἀσθενεῖς πνεύμονας.

Ἡ θάλασσα εἶναι ὁ μεγάλος παραξίας. Κυλινδοὶ ἀκατατύστως τὰ κράσπεδα τοῦ κυανοπρασίνου φορέματός της, ἀποσύρεται, ὀπισθοχωρεῖ, ἵνα μετὰ μείζονος ἐπανέληθ ὀρμῆς, καθαρίζουσα τοὺς χάλικας καὶ κατατρώγουσα τοὺς βράχους.

Ἡ ἀκάματος αὐτῆ κυρίαρχος ἀναζυμῶνει τὰς σάρκας μας, τὸ νοποιεῖ τὴν δερματικὴν κυκλοφορίαν καὶ ἐνισχύει μεγάλως τὸ μυκτικὸν μας σύστημα. Ἄλλ' ἡ ἐπίδρασις της αὐτῆ δὲν ἀρμόζει εἰς πᾶσαν ἡμῶν πάθυσιν.

Διὰ τὴν παιδικὴν ἐν τούτοις ἡλικίαν τὰ θαλάσσια λουτρά διδουσι τὰ ὠραιότερα πάντοτε ἀποτελέσματα, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ρητὸν ὄρον, ὅτι οἱ κανόνες τῆς ὑγιεινῆς δὲν θὰ παραβλέπωνται καὶ ὅτι ἐν τῇ γενικῇ καταστάσει τῆς ὑγείας τῶν παιδῶν δὲν ὑπάρχουσι λόγοι ἀπαγορευόντες τὴν χρῆσιν τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Ἴδου εἰς ποίας περιστάσεις διάσχημος καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων ἀπαγορεύει τὰ θαλάσσια λουτρά εἰς τοὺς παιδάς :

1ον. Τὰ παιδία, τὰ προσβεβλημένα ὑπὸ χρονίας βρογχίτιδος ἢ ἐξ ἐμφροσῆματος δὲν πρέπει νὰ λούωνται εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκτὸς ἐὰν ἡ βρογχίτις εἶναι συνῆπεια χοιραδικῆς καταστάσεως, ὅτε τὰ λουτρά δύνανται νὰ ὠφελήσωσι.

2ον. Οἱ παῖδες ἢ καὶ οἱ μεγάλοι οἱ προσβεβλημένοι ἐκ φθίσεως καὶ λαμβάνοντες θαλάσσια λουτρά ἢ χειροτερεύουσι τὴν κατάστασιν των καὶ ἐπισπεύδουσι τὸ μοιραῖον τέλος.

3ον. Τὰ παιδία, ἢ οἱ μεγάλοι ὧν ἡ καρδία εἶναι προσβεβλημένη. Διὰ τὴν πάθυσιν ταύτην ἡ θάλασσα εἶναι τόσον ἐπιβλαβῆς, ὥστε καλὸν θὰ ἦτο νὰ ὑποβάλλωνται τὰ μικρά εἰς καρδιακὴν ἐξέτασιν πρὶν ἢ ἀρχίσωσι νὰ κάμνωσι λουτρά. Δι' αὐτὰ ἐξοχὴ καὶ βίος ἡσυχος, ἰδοὺ ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς παράτασιν τῆς ζωῆς των. Ὅχι δὲ μόνον διὰ τοὺς καρδιακοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς πάσχοντες ἐξ ἀπλῶν νευρικῶν πίεσεων τῆς καρδίας ἢ παλμῶν τὰ θαλάσσια λουτρά εἶναι ἐπιβλαβέστατα. Ἐπίσης διὰ τὰς ὑπερτροφίας τῆς καρδίας τὰς προκυπούσας ἀπὸ τοῦ 10ου—14ου ἔτους συνεπείχ τῆς ἀναπτύξεως, τὰ θαλάσσια λουτρά εἶναι ἐπιβλαβῆ.

4ον. Οἱ πάσχοντες ἀπὸ ρευματισμῶν καὶ νευραλγιῶν πρέπει νὰ ἀποφεύγωσι τὴν ἐρεθιστικὴν ἐπίδρασιν τῶν θαλασσίων λουτρῶν, ἥτις αὐξάνει τοὺς τε ρευματικούς καὶ νευρικούς πόνοους.

5ον. Τὰ πάσχοντα ἐκ δερματικῶν παθήσεων, ἐὰν μάλιστα αὐταί εἶναι λειχνηοειδεῖς, κνησμοειδεῖς, ἐκζέματα, πιτυρίασεις. Ἐὰν προκύπτωσιν ἐκ χοιραδικῶν παθήσεων, ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν διαμονὴ καὶ τὰ λουτρά θεωροῦνται ὠφέλιμα.

6ον. Τὰ πάσχοντα ἐκ νευρικῶν νοσημάτων, καὶ τὰ ὑστερικὰ παιδία πρέπει νὰ ἀποφεύγωσι τὴν θάλασσαν. Ὁ ὑστερισμός, ὡς εἶναι γνωστὸν, εἶναι συνηθέστατος ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Τὰ ὑστερικὰ παιδία, ἐν γένει εὐφύεστατα, διακρίνονται διὰ τὴν ἐλαφρότητα καὶ ἐπιπόλαιον κρίσιν των, διὰ τὸ εὐμετάβλητον τῶν ἐντυπώσεων των, διὰ τὸ ἀτίθασσον καὶ ἀνυπότακτον τοῦ χαρακτῆρός των. Τὰ ἀναίσθητα παιδία, τὰ πολὺ σιωπηλά, ἢ πολὺ ταραχοποιὰ ὡς καὶ τὰ κακὰ δὲν πρέπει νὰ ζῶσι πλησίον τῆς θαλάσσης. Οἱ μικροὶ οὗτοι νευρικοὶ ἄνθρωποι πάσχουσιν ἐξ ἐγκεφαλικοῦ ἐρεθισμοῦ, ὅστις εἶναι συνεχῶς ἢ πρῶτη βαθμὶς τῆς ἐπιληψίας. Ἡ γειννίασις τῆς θαλάσσης καθιστᾷ συνεχέστερα τὰ συμπτώματα τοῦ ἐρεθισμοῦ τούτου. Ἐπίσης τὰ ἐπιληπτικὰ παιδία ἢ τὰ ἐξ ἐπιληπτικῶν γονέων γεννώμενα, πρέπει νὰ ζῶσι μακρὰν τῆς θαλάσσης.

7ον. Παιδία, ὧν τὰ αἰσθητήρια ὄργανα διατηροῦνται ἐν ἀμβλείᾳ καταστάσει δὲν πρέπει νὰ λούωνται εἰς τὴν θάλασσαν, ἰδίως δὲ τὰ πάσχοντα ἐκ τῆς ὁράσεως. Ὁ ζωηρός ἀήρ, ἢ ἄμμος, ἢ ἰσχυρὰ ἀναούγεια τοῦ ἡλίου, πάντα ταῦτα ἐρεθίζουν ὑπερμέτρως τὰς παθήσεις τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐπίσης ἡ καταρροὴ τῶν ὠτων, τοῦ λάρυγγος, αἱ ὑπερτροφίαι τῶν ἀμυγδαλῶν δεινοῦνται διὰ τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τέλος ὅλα τὰ μικρὰ παιδία, τὰ κάτω τῶν δύο ἐτῶν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ βυθίζωνται εἰς θαλάσσιον ὕδωρ.

Ποῖα εἶναι λοιπὸν τὰ παιδία, ἐρωτῶσιν αἱ μητέρες, τὰ ὁποῖα ἀφόβως δύνανται τις νὰ λούῃ καὶ νὰ δικαίᾳ παρὰ τὴν θάλασσαν;

Ἡ θάλασσα προλαμβάνει πολλὰ κακὰ, θεραπεύει δὲ ὀλίγα.

Εἶναι καλὴ ἰδίξις — κατὰ τὴν γνώμην πάντοτε τοῦ ἐξόχου καθηγητοῦ — διὰ τὰ ἀτονισμένα καὶ ἐξηγνημένα ἐκ τῆς μελέτης καὶ τῶν σπουδῶν παιδία, διὰ τοὺς ἐφήβους καὶ τὰς νεάνιδας, αἵτινες μολὶς ἐπαρκοῦσιν εἰς τὸ γιγάντειον ἔργον τῆς ἀναπτύξεως, εἰς ἐκεῖνας ὅσαι πάσχουσιν ἐκ μηνιαίων ἀνωμαλιῶν, εἰς τὰς ἀναιμικὰς, τὰς χλωρωτικὰς, τὰς λυμφοδικὰς μετὰ τὰς ὠχρὰς καὶ πλαδαρὰς σάρκας, τῶν ὁποίων ὁ λαίμοδος φέρει ἀληθῆς ἐκ γαγγλίων περιδέραιον, τὰς χοιραδικὰς, τὰς ἐξ ἀρθρίτιδος πασχούσας, τὰς βασανίζομένας ὑπὸ λευκοροριῶν, ὑπὸ σηπεδόνων, ὑπὸ πυωδῶν ἐξανθημάτων, τὰς ραχίτικὰς ἰδιαίτατα, ὧν ἡ παρατεταμένη πλησίον τῆς θαλάσσης διαμονὴ δύνανται νὰ ἐπιφέρει καὶ τελείαν θεραπείαν.

Ἡ χρῆσις τῶν θαλασσίων λουτρῶν εἶναι ἐπίσης ὠφέλιμος διὰ τοὺς πολὺ ἰσχνούς, δι' ὅσα παιδία πάσχουσιν ἐξ ἀτροφίας μέρους τινος τοῦ σώματος.

Ἐν γένει δ' εἰπεῖν ἡ θάλασσα ὡς ὅλα τὰ φάρμακα κάμνει καὶ καλὸν καὶ κακόν. Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐφαρμόζωμεν ἐν πᾶσι, ἀλλ' ἰδίξις ὅπου εἶναι ἀνάγκη.

ΝΕΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ.

Εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀριθμομένων ἑλληνίδων, αἵτινες τυγχάνουσιν ἀνωτέρας ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, τάσσονται ἀπὸ σήμερον καὶ αἱ ἐκ Κεφαλληνίας ἀδελφαὶ Ἀλεξάνδρα καὶ Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου.

Αὐταὶ συμπληρώσασαι κατ' οἶκον τὰς γυμνασιακάς αὐτῶν σπουδὰς, ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἀπολυτήριους γυμνασιακὰς ἐξετάσεις, ὅπως ἀποκτήσωσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐγγραφῆς των εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἦδη ἡ δεσποινὶς Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου — τῆς ἄλλης κωλυθείσης νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰς ἐξετάσεις ταύτας ἕνεκεν ἀσθενείας — ἐξετάσθη ἐν τῷ Βαρβακίῳ ἐνώπιον τῆς ἐπὶ τούτῳ ὀριθείσης ἐπιτροπῆς ἠξιώθη γυμνασιακοῦ ἀπολυτηρίου μετὰ τοῦ βαθμοῦ ἀριστα.

Ἡ δεσποινὶς Παναγιωτάτου θὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, δευτέρα ἤδη αὐτῇ μετὰ τὴν δεσποινίδα Καλαποθάκη, Ἑλληνὶς ἰατρός.

Ἡ ἀδελφὴ της ὡς πληροφοροῦμεθα θέλει ἀκολουθήσει μαθηματικὰ, ἐτοιμάζεται δὲ ἡδὴ καὶ τρίτη ἐκ Κερκύρας διὰ τὴν φιλολογικὴν σχολὴν.

Ὅχι μόνον δ' ἐν τοῖς γράμμασι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ ἔχομεν ἡδὴ νέαν νὰ ἀριθμῶμεν ἀκάματον ἐργάτιδα τὴν δεσποινίδα Ἐρασμίαν Καλλισπέρην, νεωτέραν ἀδελφὴν τῆς φιλολόγου μας κ. Σεβαστῆς Καλλισπέρην. Αὐτὴ κατόπιν σπουδῶν ἐμβριθεστάτων ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐν τοῖς Ὀδείοις τῶν Παρισίων καὶ τῆς Βιέννης ἔτυχε πτυχίου ἐν τῷ κλειδοκυμβάλῳ, διακρίθεισα κατ' ὄλον τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν της ὡς καὶ κατὰ τὰς ἐξετάσεις της καὶ τυχούσα τῶν θερμοτάτων συγχαρητηρίων τῶν ἐν Βιέννῃ καθηγητῶν της, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ διεξαγωγῇ τῆς τόσοσιν δυσκόλου ἐξεταστικῆς ἐν τῇ μουσικῇ δοκιμασίας.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ Συμβούλιον τοῦ Ὀδείου θὰ χρησιμοποήσῃ, τὸ τάλαντον τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνιδος, ἐνθαρρύνον οὕτω αὐτὴν ἐν ταῖς ἀπαρχαῖς τοῦ καλλιτεχνικοῦ σταδίου της καὶ τιμῶν τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὰς θυσίας, εἰς ἃς νωεῖται ὑπεβλήθη, ὅπως καὶ ἐν τῇ ξενίᾳ τιμῆσιν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα.

Εὐχάριστον ὅτι αἱ Ἑλληνίδες ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῶν Εὐρωπαϊῶν καὶ Ἀμερικανίδων γυναικῶν, ἀποδεικνύουσαι καὶ αὐταὶ ἐν τοῖς στενωτάτοις ὁρίοις τῆς παρ' ἡμῖν πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως, ὅτι αἱ περὶ ὑπεροχῆς τοῦ ἀνδρὸς μέχρι πρό τιος ἐτι ἐπικρατοῦσαι ἰδέαι εἶναι πεπλανημένα καὶ ὅτι τὸ γυναικεῖον πνεῦμα κατὰλλήλως καλλιεργούμενον ὄχι μόνον ἴσον καὶ ἐφάμιλλον τοῦ κοινοῦ ἀνδρικοῦ εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὑπεροχώτερον δύναται νὰ ἀναδειχθῇ.

Ἀναγνωρίζομένης δ' οὕτω τῆς ἀξίας τῆς γυναικός, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον παραχωροῦνται αὐτῇ ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἀνάλογα προνόμια καὶ δικαιώματα, δι' ὧν ἀποβαίνει αὐτὴ πολυτιμότερος παράγων τοῦ τε κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου.

Ἐλένη Γεωργιάδου.

Ο ΠΕΡΙ ΗΜΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΣ ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΟΙΚΟΣ

Τὸ θέρος εὐρίσκειται ἐν τῇ ἀκμῇ του, χωρὶς ὁμολογουμένως, καὶ νὰ ἀποσείνη ἀνταρὸν ἐκ τῆς πολλῆς θερμότητος. Εἶναι τοῦτο σπάνιον φαινόμενον διὰ κλιμα ὡς τὸ ἰδικόν μας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν περιόδον ταύτην τοῦ ἔτους ἡ ἀτιμὸσφαιρα πληροῦται πυρίνης λάδας, φλεγούσης μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως ζῶα καὶ ἀνθρώπους, φυτὰ καὶ λίθους.

Ἐντεθεν πάντες ὅσοι δύνανται νὰ ἀπομακρυνθῶσιν, ἵνα ζητήσωσιν εἰς κλιμακα ὁρσορῶτερα ὀλίγην ζωὴν καὶ ἀναψυχὴν. Ἐτοιμάζονται τοὺς ταξειδιωτικούς σάκκους των ἀπὸ τὰς πρώτας ἐτι ἡμέρας τοῦ Ἰουνίου, ἤδη δὲ εὐρίσκονται ἐγκατεστημένοι εἰς ἐν τῇ δύο δωμάτια μετρίου ξενοδοχείου τῶν βουνῶν τῆς Ἰταλίας ἢ Ἑλβετίας. Πολλοὶ ἐπωφελοῦνται τῆς εὐκαιρίας ταύτης πρὸς ἐπίσκεψιν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων.

Ὁ ταξειδιωτικὸς οὗτος βίος ἔχει βεβαίως πολλὰς τέψεις καὶ θέλητρα, ἀλλὰ καὶ πολλὰς στενοχωρίας καὶ βέσανα. Οἱ ταξειδεύσαντες ἰδίως πολὺ πείθονται ὅτι ἡ ὠραιότερα ἡμέρα τοῦ ταξειδίου των εἶναι ἡ τῆς ἐπανόδου ἐν τῇ οἰκογενεακῇ ἐστίᾳ, ἐν ἣ ἀνευρίσκει τις ποῖαν τινὰ φυσικὴν εὐμάρειαν καὶ εὐκρινῆ περιβάσιν. Ἡν τοῦλάχιστον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πληρῶνῃ τοῖς μετροῖσι, ἀμέσως εἰς τιμὰς μέχρις ἀπιστεῦτου ὑπερύγκους. Ὁ παρὰ τὴν συνῆθειάν του λοιπὸν διατηρούμενος μέχρι τοῦδε δροσερὸς καιρὸς, προστιθέμενος εἰς τὰς ἀνάς καὶ στενοχωρίας τοῦ ταξειδίου, συνετέλεσαν ὅπως πολλοὶ ἐκ τῶν ταξειδεύοντων ἄλλοτε διέλθωσι τὸ θέρος τοῦτο ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἐξαιρετικῶς ἀσυνήθως διὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην παρατηρεῖται κίνησις καὶ ζωηρότης. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγομέναι, ἀλλὰ καὶ ἐπιθυμοῦσαι νέας καὶ μεταδίδουσαι ἐντυπώσεις μας, ὡς ἀνὰ πᾶν θέρος, πρὸς τὰς φίλας ἀναγνωστρίας μας, ἐπεδύθημεν εἰς μικρὰς ἐκδρομὰς εἰς θαλάσσιες, εἴτε ἀνὰ τὰς ἐξοχὰς καὶ τοὺς ἀγρούς, ὧν περιγραφὰς ἐν σερᾷ ὅλην ἄρθρον τακτικῶς παρέχομεν.

Τὸ σημερινὸν ταξειδίον μας ἐγένετο ἀπλοῦστατα, πεζότατα διὰ τοῦ τροχιοδρόμου Ἀθηνῶν, ὅριον δὲ αὐτοῦ ὑπῆρξε περικαλλὴς ἐξοχικός κήπος.

Ἡ δεινροστοιχία ἦν ἠκολούθησεν ἄμα εἰσελθούσαι ἐν αὐτῷ, ἐκτείνεται ἀμέσως εἰς παράλληλον γραμμὴν μετὰ τὸν παλαιότατον τοῦ κήπου τοίχον, ὅστις φαίνεται ὅτι, ἐὰν δὲν ἐκρημνίσθη μέχρι σήμερον, τοῦτο ὀφείλει εἰς τὴν ἀφθονον φυτεῖαν, ἥτις βλαστάνει εἰς πᾶν κούφωμα, εἰς πᾶσαν γαράδραν, εἰς πᾶν διάκενον αὐτοῦ. Οἱ ἀσθενεῖς καὶ ἐν ταύτῳ πανίχυροι καὶ μαγικοὶ στυλοὶ οἱ ἐκ λεπτῶν πρασίνων κλώνων καὶ κλάδων στοργικῶς περιβάλλοντες τὸ πανάρχειον καὶ ἐτοιμόρροπον τοῦτο ἐκ χρώματος καὶ λίθων πλαίσιον!

Ἄλλ' ὡς ὅλα τὰ παλαιὰ καὶ ἀρχαῖα πράγματα κινουσι τὴν περιέργειάν μας, ὡς δύναται τις ἐν αὐτοῖς νὰ ἀντλήσῃ πολλὰ διδάγματα, οὕτω καὶ ὁ τοίχος ἐκεῖνος εἴλωκε τὴν προσοχὴν μας, ἰδίως διὰ τὴν πληθύν καὶ ποικιλίαν των εἰς τοὺς σαθροὺς καὶ εὐρωτιώντας κόλπους του ἐφρόντας ἄστυλον συνοικιστάς. Πόσαι καὶ πόσοι ἐκ τῶν ἐπισκεπτομένων τὰς Ἀλπεῖς καὶ μετὰ περιεργίας μελετῶντας τὰ νεκρὰ καὶ χῆρωμα ἀνθῆλλικτὰ παρὰτοῦ πάγου βλαστάνοντα ἀγνοοῦσι ἢ δὲν ἐξήττησαν ποτὲ τὴν ὠραίαν φυτεῖαν τῶν χειρῶν μας, ἦν θαμμάζουσι οἱ ξένοι, οἱ γινώσκοντες νὰ βλέπωσι καὶ μελετῶσι πᾶν καλόν, ὅταν μάλιστα τοῦτο θάλλῃ ὑπὸ τὸν ὠραιότατον τοῦ κόσμου οὐρανόν.

Ἐν ἐκστάσει καὶ ἡμεῖς πρὸ τοῦ κωμαζήσαντος πρασίνου πέπλου τοῦ παλαιοῦ τούτου τοίχου, ὄγνοοῦμεν τί πρῶτον, τί ὑστερον νὰ θαυμάσωμεν ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικιλίων φυτῶν, ἀτινα συμπλέκονται, ἀδελφούονται ἢ καὶ ἀλλήλορρωγόνται ἐπὶ τῶν νότων αὐτοῦ; Ἐδῶ ἡ περιπλοκὴ μετὰ τὰ ὠραία πράσινα φύλλα της καὶ τὰ ἰσχυρὰ καὶ ῥόδινα ἄνθη της, ἀτινα ἀνοίγουσι χαριετίζοντα τὴν ἀνατολὴν καὶ κλείουσι περιλυτὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ ἴδωσι τὴν ὄσιν τοῦ λαμπροῦ τῆς ἡμέρας ἄστρου. Ἐκεῖ ὁ κισσὸς μετὰ τὸ σκοτεινόν καὶ στίλβον φύλ-

λωμά του, το έμβλημα του τής σταθερότητος, το άναρριχώμενον μετά καταπληκτικής ταχύτητος και προσκολλώμενον εις πάλυτον ή περι αυτόν σώμα μετά τοιαύτης δυνάμεως, ώστε μόνος ο θάνατος δύναται να το αποσπάσει αυτού. Όλιγον άπωτέρω ώραία και τρελλή αναδενθόρας έξαπλοή νωχελώς το πολύπλοκον δίκετον των μυρίων βραχιόνων τής, έφ' ων άνερσιούνται ώραίαται βότρως, μόλις δένονται εις καρπούς τά λευκά και λεπτοφυή άνθύλλια των. Εις ταύτα δέον να προστεθώσι τά μυρίων ειδών μικρά του άγρου φυτά, άτινα γενώνται υπό την σιάν των μεγάλων και επιδεικτικων, ζώντα και άποθνήσκοντα εν άφανεία χωρίς ούτε κόν το όνομά των να άκούσσι ποτέ προφερόμενον παρά τινος. Μισοικά τούτων φύνται ύψηλότερα επιδεικνύουσι δε υπερήφανα επί τής ράχους του τοίχου έτσι και επί μίαν μόνην ήμέραν — τάς ώραίας και πολυχρόμους κεφαλάς των, άς προς το έσπέρως κλίνομεν μελαγχολικά επί του κισσού, εις τους κόλπους του όποιου χάνονται, ίνα μη άναφανώσι πλέον.

Υπ' αυτα πληθυσμός όλος ύπάρξων, πλήρης ζωής, κινείται, δραξ, εργάζεται, σπριγγά, άγαπά, μισεί, διαιωνίζει το είδός του, άποθνήσκει. Αί άράχλαι, αιτινες συνοικίζουσι πάλαν όπήν, έξαπλοήσι την λεπτήν όθόνην των πρό του άνέμου, και καιροφυλακτουσιν υπ' αυτην το άμέριμον έντομον, την μικράν και θορυβώδη μυίαν, ητις θά ύποπείη εις το δολοφόνον δίκετόν των. Κρεμαμένη από λεπτοτάτου νήματος ή χρυσάλλη κοιμάται άμέριμώς εις τον έξ υποκιτρίνης μεταξής βόμβυκά τής. Αί μέλισσαι βυμβουσί άπομυζώσι πυρατωδώς το μέλι και το άρωμα από των καλύκων των άνθών. Αί μυριόχρσοι ψυχάι ταλαντεύουσι ενρωτύλως τάς δίκην ριπιδίου πτέρυγας των επί των ώραιοτέρων άνθούλλων, άτινα και αυτα ασθηματικώτατα υπερηφανεύονται διά την προσίτησιν ταύτην. Πληθύς άπειρος διαφόρων άλλων έντόμων από του φιλέργου μήρμυκος μέχρι του άναμένουτος την μεταμόρφωσίν του άηδούς σκόληκος συνοικίζουσι τον παλαιόν του τον τοίχον, του όποιου ή περιγραφή ήδύνατο όλολκληρώσι να περιλάβη τόμους.

Πόσας θαυμασιάζς άνακαλύψεις δέν δύναται τις να κάμη έντός ενός κήπου, χωρίς να εύρίσκειται εν τή απελπιστική συνεχώς συναρεία μετά του άνθρωπίου έγωϊσμού, μετά τής ταπεινότητος των χαρακτήρων, μετά του δόλου, τής πλάνης και τής ύποκρισίας του πάλ ευγενής και Ιερών εκμεταλευόμενου άνθρώπου.

Ενώ άπλήστως θαυμάζω την θαυμασίαν διάταξιν των χρομάτων και τής φωτισιάσεως, ενώ αναλογίζομαι πόσον άθνηώς ο χρωστήρ μου θά ήδύνατο να άναπαραστήση και ελάχιστον αυτών μέρος. Αί φωνή φωνή γλυκυτάτη και μελωδική άντηχεί επί του ύπερ την κεφαλήν μου εκτεινόντος τούς κλάδους του δένδρου. "Ω! τί να λέγη άρα ή μυστηριώδης και άκατάληπτος δι' ήμάς φωνή αυτη; Είναί διάχυσις καρδιάς έρώτης, είναι εξομολόγησις πράξεως εύγενοϋς, είναι παράπονον, είναι επίπληξις, είναι μομφή;

Το μικρόν πιτηνόν, ώσαι μαντεύσαν τάς σκέψεις μου, πιτξ άκριθώς άπέναντί μου, έχει επί του παλαιού τοίχου και με άτανίζει με όρθαλμούς περιέρρους και άεικινήτους. Καθαρίζει το ράμος του επί τής γλόης. πηδξ δια ρυθμικων άλλάτων από κλώνου εις κλώνον, ενώ καταπίπτει σχεδόν πλησίον του, πνευστιώσα, κατάκοπος, ώσαι από μακρυνού ταξιδίου έρχομένη ή σύντροφός του. "Ω! τί πτερυγίσματα τότε και τί χαρά, και τί έρωτοτροπία και περιποιήσις, και πόσα έκφραστικώτατα πξ, πξ, πξ.

Αί μικράι καρδιαί των έκαλλον υπό του γλυκυτάτου και ώραιοτάτου των αίσθημάτων, δι' ου δύο ψυχαί εις μίαν και μόνην ένούνται και συγχόνται. Από κοινοϋ έτόνισαν ώραιον και σιγγλόν άσματίον, αίνοοντα Ίσως τον Θεόν, όστις μετά μικρόν χωρισμόν Ίσως δε και κίνδυνον τξ ήνωσιν εκ νέου.

"Ω! πόσον θαυμασίον έορτών, πόσον μαγικων σκηνών, πόσον ειδυλλιακων εικώνων δέν είναι μάργος ο παλαιός οτός τοίχος! Ο ήλιος δούει, θέτων ούτω άποτομίως πέρας εις το ταξιδίόν μου, του όποιου αί έντυπώσις με κάμνον να πιστεύσω ότι περιήγηθην κατά την ήμέραν ταύτην χωραν παράδοξον και πρωτότυπον, ήν άδαπάνως πάσαι αί άγαπώσαι τον Δημιουργόν του καλού εν τή φύσει δύναται να έπισκεφθώσι.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Κατά τας δύο τελευταίας έβδομάδας έγινετο έναρξις και τέλος των εξετάσεων των διαφόρων δημοτικων παρθεναγωγείων τής πρωτεύουσής. "Ως και εν τώ παρελθόντι φύλλω έγραφομεν, χάρις εις τον νέον δήμαρχον τής πόλεως μας κ. Μ. Μελά, αι εξετάσεις διεξήχθησαν ύπερ ποτε άλλοτε κοσμιώτεραι, αυτηρότεραι και άμερληπτότεραι υπό την άγρυπνον έποπτείαν εξεταστικων έπιτροπων εκ κυριων αίτινες τακτικώς και μετά ζήλου επανεισήθη άνέλκον την έπιτέλειαν των νέων καθηκόντων αυτών.

Ούτω δέν είγομεν το τόσον άνήρμοστον και παράδοξον φαινόμενον των εξεταστικων έπιτροπων άλλων ένών, καθ' ή ανθρωποι και στοιχειωδών έτι στερούμενοι καιδαγωγικών γνώσεων, άπλωδ ότίοι άνήκον εις την έννορίαν του σχολείου, συμβολαιογράφοι, έμποροι, ή παντοπώλαι, διωρίζοντο μέλη εξεταστικων έπιτροπων, και με ύπος ιρειμανίων κατακτητών έτυποθετοδοντο πρό τή τραπεζής, άτεξζοντες με βλέμματά, πάλ άλλο ή πατρικά, διδασκαλίσσαι και μαθητρίσσαι. Πολλοι τούτων μετεβαινον εις την σχολήν με τάς έμβάδας των, φερούσας εις φός περικνημίδα, αιτινες από πολλού είχον κηρύξει πλήρες διόξυγιον προς τον σάπινα και το ύδωρ.

Τοιαυτα άποπα και πολλά τούτων συναφή άπεσοβήθησαν δια του νέου μέ-

τρου του κ. Μ. Μελά, το όποιον χάρις εις τον προοδευτικόν χαρακτήρα του θέλουσι βεβαίως συνεχίσει άλλα, προσδιδοντα νέαν ζωην εις την δημοτικήν ήμών παιδείσιν.

Παρακολουθήσασαι εν τούτοις τάς εξετάσεις των πλείστων δημοτικων Παρθεναγωγείων, δέν δύναμεθα να μη άνομολογήσωμεν ότι και αι δευθύντριαι και αι πλείσται των διδασκαλισσών πράττουσιν ότι είναι άνθρωπίως δυνατόν, όπως τελειότερον ανταποκριθώσιν εις τον σκοπόν τής δημοτικής παιδείσεως. Ούδεμία δ' ύπάρχει άμφιβολία ότι ενισχυόμεναι αυται υπό του δήμου και τής Κυβερνήσεως θά επιτελέσωσιν άληθή θαύματα.

Το Παρθεναγωγείον του Δ' τμήματος, ου τας εξετάσεις παρακολουθήσωμεν τακτικώτερον των λοιπων, ως μέλη τής εξεταστικής έπιτροπής μετά των ευγενων κ. κ. Πατρικίου και Μετολωρα, εργάσθη μετά ζήλου και ευσυνειδησίας ου τής τυχούσης. Η διευθντρια αυτου δεσποινίς Κρυσταλλία Χρυσοβέρρη, ή γνωστή άλλως εις τάς άναγνωστρίσας μας δια τους ώραίους στίχους τής, ως και άπαν το ύπ' αυτην προσωπικόν κατέβηλλον κόπους άπρότους, όπως και γνώσεις πολλάς και ποιήλας μεταδώσωσιν εις τάς μαθητρίσας των και την καρδιαν αυτών διαπλάσσωσι, και το σώμα δια τακτικων και κεκανονισμένων άσκήσεων ενισχύσωσι.

Αλλά και αι κ. κ. Ελένη Πετριδου, Ελένη Ανδραιοπούλου και Ασπασία Γρηγοράκη, διευθύντρια του γ', δ' και α' παρθεναγωγείου, περι ων και άλλοτε έγράψαμεν, είναι εκ των όλίγων διευθυντριων, αιτινες συννοούσιν ευρυτάτην μάθησιν με ιδιόζουσαν διοικητικήν ικανότητα και ευσυνειδησίαν.

Εις ταύτας ως και εις σύμπαν το προσωπικόν του Δ' Παρθεναγωγείου εκπροσώπων και δημοσίων τα θερμά συγχαρητήριά μας. Ελπίζομεν δε ότι και το οικειον Ίπουργείον και ο κ. Δήμαρχος εκτιμώντες την αξίαν αυτών, θέλουσι δια τής εύγενοϋς επιδοκιμασίας των ενισχύσει την ζήλον των κυριων τούτων, ως και πάλαν μετ' Ισχη ευσυνειδησίας εργαζομένων, εις άς ανατίθεται ή μόρφωσις των μητέρων του Ελληνικού λαού.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Οί Μυλωνάδες με την νέαν χαριστάτην μουσικήν των, τον άμίμητον Παντόπουλον ως κύρι Γιώργην και την Χέλμην ως γραίαν κομψομένην και φιλάρεσκον, ήρσαν πολύ, πολύ, έχειροκροτήθησαν δε επανειλημμένως παρά του πικνοτάτου πλήθους, όπερ κυριολεκτικώς κατέλυσε το θέατρον εις άμφοτέρας τάς πικραστάσας των. Εν γένει πάντοτε πολλή κόσμος και πολλή συμπάθεια του κοινου προς τον αξιόλογον τούτον θίασον.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ. Η Μήδεια δι' εικόστην Ίσως φοράν, με κόσμον πολύν, πολύν, περισσώτερον έτι και από την πρώτην παράστασιν τής. "Οπου άποδεικνύεται το Ελληνικόν κοινόν νοημονέστατον, λατρίον δε και ενισχόν το καλόν μετ' αληθούς φανατισμού, όταν το εύρίσκη και όπου το εύρίσκη Η Λουκρητία Βόργια είναι έπίσης εκ των έσογον εκείνων εις ή διακοίναται ή κ. Παρασκευοπούλου. Είναι το τρίτον της δημιούργημα το όποιον ελπίζομεν να ίδωμεν επανειλημμένως αναδιβαζόμενον επί τής σκηνής.

Ο κ. Κοτοπούλης έπαιξεν έπίσης πολύ επιτυχώς, άλλ' ο βόλος του Ίεναρίου έδολοφοήθη. Είναι αληθώς δυστύχημα ότι εις τά έργα, εις τά όποια ιδιαίτατα διαπρέπει ή κ. Παρασκευοπούλου, έχει συνκωμιστήν πρωτουργούντα παρ' αυτην τόσον ακατάλληλον δια τά πρόσωπα, άτινα υποδύεται.

Εν πράγμα δέν ένοήθη άκόμη ούτε από τους θιασάρχας μας, ούτε από τους καλούς ήθοποιούς μας. "Οτι δέν είναι δυνατόν εν πρόσωπον, έτσι και έχων αξίαν τινά, να παιζή άδιακρίτως οσον δήποτε μέρος. Και ούτω καταστρέφουσι τά ώραιότερα έργα, τάς λαμπρότερας επί τής σκηνής εικίνας, αυτην την αξίαν και την τέχνην των πρωταγωνιστων δια τής ακατάλληλου έκλογής των υποδυόμενων τοιαυτα πρόσωπα ήθοποιών.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ. Η μίς; Helliet επανειλήθη, ή Mascotte δε έπαίχθη δια πρώτην φοράν άκριτά επιτυχώς. Η δεσποινίς Gourgeon ως mascotte ήτο πολύ συμπαθής, πολύ χαρισσα και έχειροκροτήθη επανειλημμένως.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πώς καθαρίζεται κτένια και φύκτρας τής κεφαλής. Χύνετε εν κοχλιαρίον μικρον άμμωνίαν εις εκατόν δράμια ύδατος. Πλύνετε εν αυτώ κτένια και φύκτρας, ούτω πάσα άκαθαρσία άραιρείται. Έκπλύνετε δια καθαρού ύδατος τιν έξετε και άφγν.τι να ξηρανθώσι.

Διάφοροι μικράι συμβουλαί. Ίνα μη τριξώσι τά υποδήματά σας, αλοίφτε με έλαιον τους πικους υπό κάτω. Έντός καθήσκαυ νερού ρίψατε κοχλιαρίον άμμωνίας και πλύνετε δι' αυτου τά χροσά ή άργυρά κοσμήματα ή σκεύη σας. Γίνονται καινούργη.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πιλάφι με ντομάταις. Εκλέγετε μικράς στρογγυλάς ντομάτας. Τας άνοίγετε από το επάνω μέρος, άραιρείτε επιτηδείως τά σπορήδια και τον χυμόν και άφγνετε το σαρκώδες μόνον μέρος. Τα σχηματισθέντα κενά συμπληρούτε δι' όλίγου βουτύρου, όλίγης ζαχαρώσεως, όλίγης ψιλής γαλάτας και όλίγου μαίνταου. Τας ψήνετε με βούτυρον και με αυτας ως με έρυθρον πλάσιον γαρνίρετε το πιάρι σας, το όποιον κατασκευάζετε εις τοιαύτην περίστασιν χωρίς ντομάταν, άλλως εις τον ζωμόν όρνιθας ή κρέατος. Είναι ώραιον πιάτον και δια ζένους έτι.

ΠΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΥΠΟΨΗΜΑΤΑ

Καθηρόθη πλέον να μη ύπάρχωσι δύο γνώμαι περί τής εξαρετικής επιτηδείτητος του κ. Τσάμη ως προς την επιτυχή κατασκευην υποδημάτων. Οί άνδρες, όστινες τόσον πολύ περιπατούσι, καταντξ να εύρωσιν επί δύο και τρία έτη υποδήματα κατασκευασθέντα παρά του κ. Τσάμη, εν φ' αι νυρία ούδαμο άλλου εύρίσκουσι συνδυαζόμενας τής στερεότητας μετά τής κομψότητος και εθηνίας.